

Τὰ σῦκα τῆς Χίου καὶ τῶν Καλαμῶν εἶνε περίφημα, ἀγνοοῦμεν ὅμως ἀν καλλιεργῶνται μετὰ τῆς ἐπιμελείας, μετ' ὅσης τὰ τοῦ Σορρέντου ἐν Ἰταλίᾳ. Μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ γένος τι σύκων, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ ὠριμάζουσιν ὀλίγον ἀργά, βρέχονται δι' ἐλαίου, ἵνα ἐπιταχυνθῇ ἡ ὠρίμανσίς των. Ὅπερ καὶ γίνεται πραγματικῶς. Τὰ σῦκα ταῦτα λέγονται Fichi di premura (σῦκα τῆς βίας). Ἐπισκοπικὰ σῦκα (Fichi del Vescovo) ὀνομάζονται τὰ ἔχοντα πολὺ ἄρωμα καὶ χροῖμα λευκοῦ, ὡς τὰ περιπόδια τῶν ἀρχιερέων. Τὰ τρικνυμῶδη σῦκα (Fichi tempestini) ἔχουσι τὴν ιδιότητα ν' ἀνθίστανται εἰς τὰς θυέλλας καὶ τὴν κακοκαιρίαν καὶ διὰ τοῦτο διατηροῦνται μέχρι τῶν μέσων τοῦ χειμῶνος. Τὰ χοίρεια σῦκα (Fichi di majale) εἶνε ἔσθδεν λευκά ὡς τὸ κρέας τῶν χοίρων, διατηροῦνται ὀλίγας μόνον ἡμέρας καὶ ρίπτονται κατόπιν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων. Τὰ μεγαλειτέρα πάντων εἶνε τὰ λεγόμενα Fichi molignani, τὰ ὅποια ἐπειδὴ ἔχουσι τὸ χροῖμα τῶν καλογηρικῶν βράσων ὀνομάζονται καὶ Fichi cappucini. Τὰ ποιητικώτερα ὅμως τῶν ὠραίων τούτων ὀπωρικῶν εἶνε τὰ λεγόμενα εἰρηνικὰ σῦκα (Fichi pacelli). „Con questi fauno pace gl'innamorat", quando i hanno pizzicat" (Δι' αὐτῶν συνδιαλλάττονται οἱ ἐρωτῶληντοι, δηλαδὴ τὰ τρώγουσιν ὁσάκις ἐρίσωσι πρὸς ἀλλήλους).

Κατὰ τὸν διάσημον γεωγράφον Δανιὴλ οἱ μεγαλειτέροι ποταμοὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου εἶνε οἱ ἑξῆς: Ὁ Μισισσιππὴς μετὰ τοῦ παραποτάμου Μισσουρη ἔχων 7275 χιλιομ. μῆκος, ὁ Νεῖλος ἔχων 6450, ὁ Ἀμαζόνιος, 6420, ὁ Ἀμούρ, 4700, ὁ Χοάγκας, 4440, ὁ Λένας ἔχων 4200, ὁ Λαπλάτας, 3700, ὁ Βόλγας ἔχων 3688 χιλιομέτρων μῆκος, ὁ Κόγκκος, 3600, ὁ Νίγηρς, 3550, ὁ Εὐφράτης, 2900, ὁ Δούναβις, 2888. Ὁ Ῥῆνος δὲ ἔχει μόνον 1295 χιλιομ. μῆκος, ὁ Ἀλβις 1165, ὁ Οὐρστούλας 1050 καὶ ὁ Ὁδερος 1005.

Κατὰ τὰς νεωτάτας στατιστικὰς ἐκθέσεις οἱ κάτοικοι τῆς ἀπεράντου βωσσιτικῆς Αὐτοκρατορίας ἀνέρχονται εἰς 92,800,000. Ἐξ αὐτῶν 74,000,000 ἀνήκουσιν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν Ῥωσίαν καὶ τὴν Πολωνίαν 2,000,000 οἰκοῦσιν ἐν Φιλανδίᾳ, 6,000,000 ἐν τῇ ἰαπωνίᾳ, 4,500,000, ἐν Σιβηρίᾳ καὶ τέλος ὑπὲρ τὰ 6,000,000 ἐν ταῖς κεντρικαῖς χώραις τῆς Ἀσίας.

Ἐκ τῆς παροιμιώδους τῶν ἀρχαίων Ἰσπανῶν εὐγενείας περὶ τοὺς τρόπους οἱ νεώτεροι κάτοικοι τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου φαίνεται ὅτι οὐδὲ κατὰ ἐν ἰσθὰ θέλουσι νὰ παρεκκλίνωσι, τοῦτο δὲ παρατηρεῖται πρὸ πάντων εἰς τὸν ἰσπανικὸν τύπον, ὅστις καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις προσπαθεῖ καὶ κατορθώνει τὴν μάλλον δυσάρεστον ἀλήθειαν νὰ συγκαλύψῃ διὰ τοῦ πέπλου τῆς μελιχιοῦτος καὶ εὐγενείας. Οὕτω π. χ. ἰσπανικὸν τι περισ-

δικὸν „La palmera de Cadix" ἀνήγγειλε πρὸ τινος τὸν προσεχῆ ἀπαγχονισμόν ἐνδὸς διαβοῦτου κακούργου διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων: „Ὁ δὸν Ἐρρίκος Πίνο, ὁ γνωστὸς συμπολίτης μας, τοῦ ὁποίου ἡ οὐκαγένεια δικαίως συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἐντιμωτέρων τῆς ἡμετέρας πόλεως, θέλει ἀπαγχονισθῇ σήμερον μετὰ μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδείου καὶ δεδοκιμασμένου δημίου μας. Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ γενναῖος πολίτης τῶν Καδικῶν θὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ ἐγκόσμια μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀξιοπρέπειαν καὶ χαίρομεν ἐπὶ τούτῳ ἐκ τοῦ προτέρου."

Κατὰ διαφόρους ἐπιστήμους πληροφορίας ἡ θνησιμότης ἐν ταῖς πλείστοις τοῦ κόσμου πρωτεύουσιν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχεν ὡς ἑξῆς: Ἐν Καλκούτᾳ 26, ἐν Βομβάῃ 29, ἐν Μαδράς 35, ἐν Παρισίοις 24, ἐν Γενεύῃ 22, ἐν Βρυξέλλαις 30, ἐν Ἀμστελδάμῃ 23, ἐν Ῥότερδάμῃ 25, ἐν Χάγγῃ 22, ἐν Κοπεγχάγῃ 20, ἐν Στοκχόλμῃ 30, ἐν Χριστιανίᾳ 20, ἐν Περουπόλει 36, ἐν Βερολίνῳ 26, ἐν Ἀμβούργῳ 23, ἐν Δρέσδῃ 24, ἐν Βρεσλαύᾳ 22, ἐν Μονάχῳ 30, ἐν Βιέννῃ 24, ἐν Πέστη 35, ἐν Ῥώμῃ 29, ἐν Νεαπόλει 26, ἐν Τουρίνῳ 19, ἐν Βενετίᾳ 26, ἐν Λισβῶνι 34, ἐν Νέα Ὑόρκῃ 24, ἐν Φιλαδεφείᾳ καὶ Βαλτιμόρῃ 17.

Ἐν καὶ μόνον ἀντίτυπον τοῦ καταλόγου τοῦ βρετανικοῦ Μουσείου ἐν Λονδίνῳ, τὸν ὁποῖον ἡ διεύθυνσις τῆς Λονδινεῖς βιβλιοθήκης ἤρχειεν ἤδη νὰ ἐκδίδῃ, θὰ τιμᾶται ἀντὶ πέντε χιλιάδων φράγκων! Ἡ ἐκτύπωσις ὁλοκληρῶς τοῦ καταλόγου θ' ἀποπερατωθῇ ἐντὸς τεσσαρακονταετίας, διότι ἕνεκα οἰκονομικῶν λόγων οἱ διακόσιοι μεγάλοι καὶ ὀγκώδεις τόμοι θὰ ἐκδίδωνται βαθμηδὸν ἀνὰ 4—6 καθ' ἕκαστον ἔτος. Ὁ κατάλογος θὰ περιλαμβάνῃ 3 ἑκατομμύρια τίτλων βιβλίων, μόνῃ δὲ ἡ στοιχειοθέτησίς του θ' ἀπαιτήσῃ δαπάνην 2 ἑκατομμυρίων φράγκων περίπου.

Ὁ κύριος: Σεβαστὴ μοι κυρία, θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε ἴσως, νὰ λάβω τὴν τιμὴν, νὰ ἀξιώσω, νὰ . . . — Ἡ Κυρία: Σὰς ἔνοσθ', κύριε, θέλετε νὰ μὲ κάμετε μητέρα Σας, πενθεράν Σας . . . — Ὁ Κύριος: Ναί, ἀλλὰ . . . ἐγὼ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος καὶ μόνον τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς Σας ἂν μ' ἐδίδοτε.

Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ. Βρέχει ραγδαίωτα καὶ τὰ ὕδατα κατέκλυσαν τὴν στοάν τοῦ σταθμοῦ, τῆς δὲ ἐτόιμης πρὸς ἀναχώρησιν ἀμαξοστοιχίας ἡ τρίτη θέσις, αἱ ἀποτελοῦσαι δηλ. αὐτὴν ἀμαξὴ εὐρίσκονται πολλὰ μέτρα μακρὰν τῆς στοᾶς. Ταξειδωτὴς τις πλησιάζει τὸν σταθμάρχην καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν: Μὲ ποῖον τραῖνο ἔμπορὸν νὰ ταξειδεύσω ἀπὸ ἐδῶ ἔως . . . τὴν τρίτην θέσιν;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἐξεδότησαν καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς „Κλειοῦς" τὰ ἑξῆς βιβλία:

— „Ἀνθών, ἥτοι συλλογὴ παιδικῶν διαλόγων καὶ δραματίων, μύθων ἐμμέτρων, παιδικῶν ᾠματίων, παιδικῶν ποιημάτων, διαφόρων ἄλλων ποιημάτων, ἀποσπασμάτων ἐκ διαφόρων ἐπικῶν καὶ λυρικῶν ποιημάτων καὶ ἐμμέτρων δραμάτων καὶ τραγωδιῶν. Ἰπὸ Ν. Α. Ἰωαννίδου καὶ Κ. Ν. Μαρκοπούλου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Α. Κορομηλᾶ καὶ υἱοῦ, 1886." Σελ. κ'. καὶ 466. Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ ταῖς Βιβλιοπωλείαις κ. κ. Ἀδελφοῦς Δεπάστα. Τὸ βιβλίον εἶνε κυρίως προωρισμένον διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, ἀλλὰ τοιαύτη πλήρης συλλογὴ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡλικίαν ὡς τερπνὸν ἀνάγνωσμα.

— „Φιλικὴ Ἀνθοδέσμη. Ἰπὸ Θεμιστοκλέους Μ. Παρασκευοπούλου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Α. Μαξούρη, 1886." Σελ. ι'. καὶ 192, ἐν αἷς παρατίθενται ἀρχαῖα καὶ νεώτερα ἑλληνικὰ κείμενα περὶ „φιλίας".

— „Ράκη καὶ Σάρωδρον, μυθιστόρημα πρωτότυπον. Ἰπὸ Κ. Σ. Πέρβελη, ἐν Ὁδησσῷ, ὅποις Ν. Χρυσογέλον καὶ Σας, 1886." Ἐξεδότην τὸ Β'. καὶ Τ'. τεύχος, εὐρίσκεται δὲ καὶ τὸ Α'. ὑπὸ τὰς πιεστήρια.

— „Ὁ πρακτικὸς βίος τοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ διαχειριστοῦ, συγγραφή πρωτότυπος Ξενοφ. Α. Ζύγουρα. Ἐκδόσις δευτέρα, Ἐν Ἀθήναις, τύποις

Ἀ. Ν. Τρίμη, 1886." ὡς πάντα τὰ βιβλία τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως, καὶ τοῦτο ἀποβλέπει εἰς πρακτικὸν σκοπόν.

— „Ἰωνικαὶ Νύκτες, ὑπὸ Δημητρίου Στᾶν μέρος πρῶτον, Ποιήματα, τεῖχος α', Φθινοπωρινὰ σύννεφα, Λευκάνθεμα, πρῶτοι σπινθῆρες. Ἀθήνησι, 1886." Σελ. 64.

— „Βίαιος γάμος, διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Ἀγγελικῆς Ἰ. Φάχρη, Βουκουρεστίον, τυπογραφεῖον „Σύλλογοι", 1886." Σελ. γ'. καὶ 205.

„Σατωβριάνδου (ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων του) ἡ Ἀτάλα, μυθιστορία μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ἐκδίδεται δαπάνῃ καὶ φροντίδι Γ. Ε. Δημητριάδου. Ἐν Πύργῳ, ἐκ τοῦ τυπογρ. τῆς „Ἠλείας", 1886." Σελ. 142.

„Πρόγραμμα τῶν κατὰ τὸ τριακοστὸν σχολικὸν ἔτος 1886—1887 διδασκόμενων μαθημάτων ἐν τῇ ἐν Γαλαζίῳ Ἑλληνικῇ Ἐκπαιδευτηρίῳ, τῇ ὑπὸ Ἀναστασίου Ν. Βενιέρῃ διευθυνομένῳ. Ἐν Γαλαζίῳ, τύποις Ἰ. Νεβουνέλλη, 1886." Σελ. 36.

„Ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως" καὶ „ὁ Ἀγωνιστὴς τοῦ 1821" δύο διλογεῖαι τεύχη, περιέχοντα ἀνατυπώσεις τῶν ὁμωνύμων ἄρθρων του κ. Σπυρ. Κ. Παγανέλη, ἐν τῇ „Ἑβδομαδίᾳ" (ἐν Ἀθήναις). Ἡ αὐτὴ χάρις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, ὅστις χαρακτηρίζει τὰς σκοπίμους πάντοτε συκιγρα-

φίας τοῦ εὐγενοῦς τῆς „Κλειῶς“ συνεργάτου εἶνε διακεχυμένη καὶ εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα ἔργα.

— „Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηναίων. Περιοδικὸν ἐν τέλει ἑκάστου μηνὸς ἐκδιδόμενον καὶ περιέχον τὰ πρακτικὰ τοῦ Σύλλογου, διατριβὰς νομικὰς, τὴν νομολογίαν τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων καὶ ἀγγελίας ἀφορώσας

εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἑνώσεως, 1886.“ „Ἐξεδότησαν ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου ὁκτὼ μέχρι τοῦδε φυλλάδια. Ἀπευδουτέον διὰ τὴν κτήσιν τοῦ χρησίου καὶ πρακτικοῦ τούτου ἔργου πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Βυζαντινὴν κ. Κάρλον Βάμπεργ.

ΣΥΡΜΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον, καθ' ὃ ἀπεφάσισαν ν' ἀποχωρήσωσι τῆς ἐξοχικῆς τῶν διαμονῆς καὶ αἱ μᾶλλον πείσμονες ὅπαδοι τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, γίνονται αἱ προπαρασκευαί καὶ αἱ διαφοροὶ προκαταρκτικαὶ ἀπόπειραι περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διάταξιν τῶν κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα μελλουσῶν νὰ ἐπικρατήσωσι συρμικῶν καινοτομιῶν. Διὰ τοῦτο διαρκούσης τῆς μεταβατικῆς ταύτης περιόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρωμεν εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἐνταῦθα κυριῶν ἐνιαυτὸν τινα χαρακτηριστὰ, ἀλλὰ μᾶλλον παρατηροῦμεν ἐπικρατοῦσαν μίαν σύγχυσιν καὶ ταραχήν, ἀνάλογον πρὸς τὰς ὁρέξεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κομψοσυμμένης, προερχομένην ἐκ τῶν στιγμιαίων τῆς ἰδιοτροπιῶν. Τὴν αὐτὴν σύγχυσιν, ἣν βλέπομεν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὸ κόψιμον, εὐρίσκουμεν ἐπίσης καὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ κατὰ τὴν τῶν χρωμάτων τοῦ ἱματισμοῦ. Ἄν αἱ γυναῖκες ἀπεφάσισον, πρὶν ἢ παραδώσωσι τὰ ὑφάσματα εἰς χεῖρας τῶν ραπτριῶν, νὰ ἐξετάσωσιν ὀλίγον καὶ τίνα ἐνέργειαν ἐξακούσῃ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγόμενα χρώματα, τὸ κέρδος θὰ ἦτο διπλοῦν, διότι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν βλέπόντων καὶ θαυμαζόντων αὐτὰς δὲν θὰ ἐταλαιπωροῦντο ματαίως, καὶ αὐταὶ θὰ ἐπαρουσιάζοντο εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν θεάτρων καὶ τῶν μουσικῶν συναυλιῶν μετὰ μεγαλειτέρας χάριτος καὶ μεγαλοπρεπείας. Εἶδε λοιπὸν αἱ φιλάρεσκοι θυγατέρες τῆς Εὐσας νὰ λάβωσιν ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμὰς περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν καθ' ἑκάστα χρωμάτων καὶ νὰ θελήσωσι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἄνδρας ἀπὸ πολλῶν, φρίκην ἐμποιοῦντων, θεαμάτων. Καὶ ἐν πρώτοις νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ὡς τὰ μάλιστα διαδεδομένον εἰς τὰς γυναικεῖς ἐνδυμασίας. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν εἶνε διπλῇ, ἐφ' ἧσον εἶνε ἢ μᾶλλον ἀνοικτόν, ἢ μᾶλλον βαθύ. Τὸ ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν ὑποδεικνύει χάριν καὶ ἐρασμιότητα καὶ ἀρμυζει ἰδίως εἰς τὰς νεάνιδας, ἐν ᾧ τὸ βαθύ ἐρυθρὸν εἶνε σημεῖον σοβαρότητος καὶ βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας, ἰδιάζει δ' ἐπομένως εἰς τὰς μᾶλλον προβεβηκυῖαν ἑχούσας τὴν ἡλικίαν κυρίας. Τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχε καὶ ὁ Γκαίτε λέγων ὅτι: „ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ χρῶμα τοῦτο, ἐκεῖ καὶ ἡ συναναστροφὴ εἶνε πάντοτε σοβαρὰ καὶ μεγαλοπρεπής“. Ἡ αὐτὴ διάκρισις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ ἀπλὰ χρώματα, ὅτι δηλαδὴ τὸ μὲν ἀνοικτὸν εἶνε πρόσφορον διὰ τὰς νεάνιδας, τὸ δὲ βαθύ ἀρμυζει εἰς τὰς πρεσβυτέρας κυρίας. Τὸ ἀνοικτὸν κυανοῦν προκαλεῖ αἰσθήματα γλυκέων πύθων καὶ βρεμβώδους μελαγχολίας, ἐν ᾧ τὸ βαθύ, κλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ μέλαν χρῶμα, ἐμποιεῖ θλιβεράν καὶ μᾶλλον ψυχρὰν ἐντύπωσιν. Καθὼς ὅμως τὸ κυανοῦν χρῶμα μεταβαίνει ἀμέσως πρὸς τὸ μέλαν, οὕτω καὶ τὸ κίτρινον, τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τοῦ κυανοῦ, ἔχει τὴν στενοτάτην πρὸς τὸ φῶς συγγένειαν, διὰ τοῦτο ἡ θέα του εἶνε μᾶλλον εὐχάριστος καὶ γλυκεῖα εἰς τὰς αἰσθήσεις μας (ἰδέτε τὸν ἐν τῷ βαλάντιῳ Σας χρυσόν!). Περὶ τοῦ χρώματος τούτου ὁ Γκαίτε λέγει ὅτι „τέρπονται οἱ ὀφθαλμοί, τὸ στήθος εὐρύνεται καὶ φαιδρότης καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν, ἀμέσως ἔξ αὐτοῦ θερμαινόμενῃ“.

Πρέπει ὅμως νὰ ᾔνε ὅσον τὸ δυνατόν γνήσιον καὶ καθαρὸν, διότι τὸ χρῶμα τοῦτο εἶνε τὸ εὐαίσθητότατον πάντων, εὐαίσθητότερον ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ λευκοῦ. Ἐκ τοῦ κίτρινου καὶ κυανοῦ χρώματος παράγεται τὸ πράσινον, τὸ ὅποιον ἐνομαζοῦσι καὶ χρῶμα τῆς φύσεως. Εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ πρέπει νὰ καταβάλλεται μεγάλη προσοχή, διότι ἐκ τοῦ ἄλλου χρώματος πρὸς ὃ συνδυάζεται, ἐξαρτᾶται νὰ προκαλέσῃ εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον αἰσθημα, αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν ἀπλότητος καὶ ἀφελείας. Φυσικὸν εἶνε ὅτι τὸ μέλαν ἐμποιεῖ ζοφερὰν, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα φαιδρὰν ἐντύπωσιν, διότι ἀμφοτέρω κυρίως δὲν εἶνε χρώματα,

ἀλλὰ παριστάνουσιν ἢ ἔλλειψιν, ἢ παρουσίαν φωτός. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλαν παρ' ὅλοις τοῖς λαοῖς θεωρεῖται ὡς χρῶμα πένθους. Μεταξὺ ὅμως τῶν προηγουμενῶν χρωμάτων δὲν ἀνεφέραμεν καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τῆς καταλλήλου καὶ ἐπιτηδείας αὐτῶν ἀναμίξεως πρὸς ἄλληλα. Τὸ μίγμα τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κίτρινου παράγει τὸ ἐρυθροκίτρινον, φλογερὸν τοῦτο καὶ ἡδυπαθὲς χρῶμα, ἐμποιοῦν εἰς τοὺς βλέποντας ἐντύπωσιν περιπαθείας, τὸ δὲ ἐρυθροκύανον ἢ τὸ χρῶμα τοῦ λειρίου δὲν εἶνε μὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ νεκρὸν, ἀλλὰ στερεῖται πάσης θερμῆς, οὕτως εἰπεῖν, φαιδρότητος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται τίνα χρώματα δέον νὰ προτιμῶσιν αἱ νεάνιδες καὶ τίνα αἱ πρεσβυτεῖδες, δὲν ἐλέγχῃ ὅμως ἀκόμη καὶ πῶς πρέπει νὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα χρώματα. Τὸ ἀπλοῦν χρῶμα παράγει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὴν πόθον τῆς ποικιλίας καὶ ἀλλαγῆς, διότι μία καὶ ἡ αὐτὴ διαρκὴς ἐντύπωσις καθίσταται ἐπὶ τέλους νεκρά. Ἐχόντες ὅμως γνώμονα τὰς ἀνωτέρω σημειώσεις, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπὶ τὸ ἀρμονικώτερον συνδυάζονται αἱ διαφοροὶ ἀποχρώσεις εἰς τὰ ἐνδύματά μας, τὰ ὅποια ἐν συνόλῳ πρέπει νὰ προκαλῶσιν εὐάρεστον ἐντύπωσιν. Ἐκ τῶν προτέρων λοιπὸν λέγομεν, ὅτι τὰ ἀντίθετα χρώματα συνδυαζόμενα πάντοτε εὐάρεστοῦσι τὴν ὄρασιν τοῦ θεωμένου. Τὸ κυανοῦν ἔχει ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τὸ κίτρινον, ὁ δὲ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων τούτων εἶνε μαγευτικὸς, καὶ μάλιστα ἂν τὸ κυανοῦν ἔχη φωτεινὰς μᾶλλον τὰς ἀποχρώσεις του. Τὸ πράσινον καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα εἶνε ἀντίθετα πρὸς ἄλληλα καὶ παρέχουσιν ὄψιν ὑποφερτὴν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ δέλξωσι τὰς αἰσθήσεις μας. Οἱ κάτοικοι τῶν νοτιωτέρων κλιμάτων ἔχουσι φυσικὴν τινα κλίσιν πρὸς τὸν συνδυασμὸν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κίτρινου χρώματος, ὅστις καὶ ἀρμονικὸς εἶνε καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ προξενεῖ φαιδρὰν ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐκταθῶμεν εἰς ἄκακτον πολυλογίαν, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἕκαστος δύναται μόνος νὰ ἐξεύρῃ τὸν ἀρμονικώτερον συνδυασμὸν τῶν διαφόρων χρωμάτων, ὅταν δὲν λησμονῇ τὴν ἀρχήν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέγῃ χρώματα ἀρμυζόμενα πρὸς ἄλληλα κατὰ τὴν χαρακτὴρά των. Πρὸ παντὸς ὅμως δέον ἀσθητικῶς ν' ἀποφεύγωνται τὰ συγγενῆ πρὸς ἄλληλα χρώματα, ὡς τὸ κίτρινον καὶ ἐρυθροκίτρινον, τὸ ἐρυθρὸν καὶ κροκοβαφές, τὸ κυανοῦν καὶ ἐρυθροκύανον τὸ πράσινον καὶ τὸ κίτρινον, τὸ κυανοῦν καὶ τὸ πράσινον, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει καὶ ὁ Γκαίτε, οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἀνόμαζον καὶ χρῶμα τῶν γελωτοποιῶν. Ἀλλὰ διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς φωτεινῶν καὶ σκοτεινῶν χρωμάτων παραγίνονται πολλὰ χρωματιστικὰ ἀποχρώσεις, ὧν ἡ ἐπενέργεια καθίσταται ἔτι μᾶλλον τερπνὴ καὶ εὐχάριστη διὰ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς τὸ λευκόν, ἢ προσλαμβάνει αὐστηρὸν καὶ ζοφερὸν χαρακτῆρα διὰ τῆς ἀναμίξεως μετὰ τοῦ μέλανος.

Ἐπὶ τῇ βάσει λοιπὸν τῶν ἀρχῶν τούτων πρέπει καὶ αἱ ἡμέτεραι γυναῖκες νὰ κατασκευάζωσι τὰ διάφορα ἐνδύματά των, προσπαδοῦσαι πάντοτε διὰ τῆς ἀρμονικῆς κατατάξεως τῶν ἐπ' αὐτῶν χρωμάτων νὰ παρέχωσι καὶ μίαν εὐάρεστον ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θαυμαστῶν των, καὶ ὅχι νὰ περιέρχωνται τὰς ἐδούς καὶ τὰς πλατείας φέρουσαι ἐρυθρὰν βλοῦζαν, κυανὴν ἐσθῆτα μετὰ πρασινοβαφοῦς παρυφῆς καὶ κίτρινα χειρόνια. Ὡς γνώμων πρέπει νὰ λαμβάνεται ἡ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐνέργεια τῶν χρωμάτων, ὧν ἕκαστον φέρει καὶ ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα καὶ ἐπομένως προκαλεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ μίαν ἰδιαίτεραν διαθέσιν, ὥστε οὐχὶ ἀδίκως ἐλέγχθη ποτὲ περὶ ἐνὸς Γάλλου, ὅτι: „il prétendait que son ton de conversation avec Madame était changé depuis qu'elle avait changé en cramoisi le meuble de son cabinet, qui était bleu!“

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ.

Πῶς διανέμονται αἱ ἐπιστολαὶ ἐν ἄλλαις χώραις; Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλάδιῳ (σελ. 240) ἐξεθέσαμεν συντόμως τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ διανέμονται αἱ ἐπιστολαί, συνεχίζομεν δὲ σήμερον τὰς βραχείας περὶ τοῦ περιέργου τούτου ζητήματος σημειώσεις. Ἐκ τῶν ἤδη σημειωθέντων οὐ μόνον οἱ φιλόκαλοι γραμματοσῆμων

συλλογεῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶς τις μακρὰν τῶν οἰκείων καὶ φίλων ἀποδημήσας καὶ τακτικὴν πρὸς αὐτοὺς ἔχων ἀλληλογραφίαν ἢ ἕνεκα ἐμπορικῶν υποθέσεων μὲ διάφορα ἐμπορικὰ κέντρα ἀλληλογραφῶν, πείθεται, ὅτι ἐν Ἀνατολῇ δὲν ἐπετεύχθη ἔτι ὅπως οὐκ ἀνεκτὴ τῶν ταχυδρομείων ὑπηρεσία. Τὸ ἐμπόριον καὶ ὁ τύπος, πράγματα οὐχὶ ἀπρακτοῦντα παρ' ἡμῶν, τὸν κυριώ-